

Estat d'emergència. Els menors no acompanyats i les prioritats

Dll, 8/07/2019 per Catalunya Religió

(Hospital de Campanya Santa Anna) La crisi al voltant dels menors no acompanyats i ex-tutelats no és més que un greu símptoma d'elecció de les prioritats socials. La societat, en les seves persones i grups socials, té definides unes preferències que ja no se sostenen. Amb la caiguda de l'habitatge caurà la seguretat, la sanitat i els drets humans.

Ens va arribar l'escàndol amb la imatge d'un pare, **Óscar**, i la seva filla de 23 mesos, **Valeria**, ofegats a l'intentar creuar el riu Bravo que separa Mèxic cap als Estats Units. La valoració: el tancament de **Donald Trump** de les fronteres atempta contra els drets humans. No obstant això, la imatge de nens dormint entre cartons als carrers del centre de Barcelona, al costat de la plaça de Catalunya, rep un altre tractament. La valoració: hem d'impedir l'arribada de més menors perquè la situació és insostenible. Resum: ningú qüestiona les seves prioritats.

L'últim informe FOESSA presentat aquesta setmana per Càritas afirma: "En el pitjor moment de la crisi, la pobresa i l'exclusió no només eren conseqüència d'ella, sinó d'un model de societat que venia deteriorant de mica en mica, tot i que la progressivitat de les reformes socials que s'han anat cometent al llarg de les últimes dècades ens hagués fet creure que no deixàvem ningú enrere. La crisi va ser una fita més d'aquest deteriorament. I ara, que portem diversos anys de creixement econòmic, podem afirmar que l'espai de la integració social s'ha recuperat, però sota un model més fràgil i precari del que teníem, que ja ho era "

Horitzó: el deteriorament. Creixeran els campaments urbans de persones sense llar als que ja estan acostumats a moltes ciutats dels EUA. La seguretat pública es limitarà i la seguretat privada construirà urbanitzacions exclusives emmurallades de les que ja hi ha milers al planeta. La impermeabilització de les fronteres es veurà més seriosament desbordada. La qüestió climàtica portarà a nous moviments

migratoris massius. Les costures dels serveis socials en els estats que es mantenen en peu es rebentaran progressivament. L'extrema dreta creixerà exigint l'exclusió de l'accés als drets per a tothom, per garantir així els d'alguns. No es tracta d'una visió apocalíptica sinó d'una projectiva de continuïtat de les tendències que ja són presents. La definició política de les prioritats es limita a gestionar les urgències visibles. La dificultat d'acords i les línies vermelles entre ideologies són símptoma de la ceguesa dels protagonistes. El curt termini de les polítiques socials anul·la la viabilitat de projectes de fons: renda garantida de ciutadania, parc públic d'habitatge, governança internacional per abordar la situació de fallida de molts estats-nació.

Els que vivim cada dia atalaiant les pobreses severes dels que són al carrer, els menors enganxats a la cola, les màfies de tràfic de droga i de persones al servei del turisme som observadors que divisem un horitzó que se'ns ve a sobre. Els que habitem a la ciutat oculta avisem als que habiten a la ciutat visible: visiteu les clavegueres i veureu on esteu construint les vostres segures vides.

La resposta de la ciutadania, la bondat de les persones, segueix sent una llum que minimitza i atenua el conflicte social. Molts professionals de serveis socials, salut, seguretat i educació fan de contenció de l'abisme de desigualtat. Alguns polítics reconeixen que abordem una crisi de prioritats. Això suposa triar unes sobre les altres. El problema rau en convèncer de les importants renúncies i austeritats que això implica. Elegir és el problema.

Peio Sanchez, Xavier Morlans, Viqui Molins